

Kryzys finansowy, gospodarczy i społeczny: zalecenia w sprawie środków i inicjatyw, jakie należy podjąć

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe) (2009/2182 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją decyzję z dnia 7 października 2009 r. w sprawie powołania, uprawnień, składu liczbowego oraz długości mandatu Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego¹, przyjętą zgodnie z art. 184 Regulaminu,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego (A7-0267/2010),

Przyczyny

1. zauważa, że przyczyny obecnego kryzysu są rozgałęzione, a jego skutki mogą być natychmiastowe albo długoterminowe oraz że przeoczono liczne sygnały ostrzegawcze i niewłaściwie oceniono skalę kryzysu oraz jego wpływ i rozległe skutki;
2. stwierdza, że kryzys, który rozpoczął się w Stanach Zjednoczonych wraz z banką subprimes, sięga korzeniami znacznie wcześniejszego okresu;
3. stwierdza, że światowa nierównowaga, zarządzanie regulacyjne (regulacja i nadzór) i polityka pieniężna – wraz ze specyficznymi czynnikami właściwymi systemowi finansowemu, takie jak złożoność i nieprzejrzystość produktów finansowych, system szybkich zysków i nieodpowiednie modele biznesowe – stanowią główne czynniki przyczyniające się do trwającego obecnie kryzysu finansowego;
4. uważa, że mnożenie się w sektorze finansowym konfliktów interesów, interesów partykularnych (*vested interests*) i przypadków podmiotów „zbyt blisko związanych, by rozmawiać” (*too close to talk*) w niektórych przypadkach przyczyniło się do pogłębienia kryzysu;
5. odnotowuje, że ekspansyjna amerykańska polityka pieniężna sprzyjała nadmiarowi środków płynnych w pogoni za wysoką wydajnością, i stymulowaniu popytu wewnętrznego opartego na kredytach konsumpcyjnych, a zatem na zadłużeniu gospodarstw domowych, jak również sprzyjała wysokim wydatkom publicznym finansowanym dzięki taniemu dostępowi do kapitału;
6. zauważa, że na rynkach finansowych zauważa się zachowania spekulacyjne, polegające na podejmowaniu przez niektórych inwestorów bardzo wysokiego ryzyka, zaakcentowane

---

¹Dz.U. C 230 E z 26.8.2010, s. 11.

dotaddkowo istnieniem oligopolu w agencjach ratingowych; zauważa, że każda gospodarka rynkowa funkcjonuje najlepiej, jeżeli towarzyszy jej demokratycznie przyjęta, przejrzysta i wielopoziomowa regulacja, przy zdrowej etyce i zasadach moralnych, co sprzyja solidnemu systemowi finansowemu i gospodarczemu, bez szkody dla realnej gospodarki;

7. zauważa, że mnożenie złożonych produktów finansowania pozabilansowego (SPV, CDO, CDS itd.) i mechanizm sekurytyzacji wynikający z nieregulowanego równoległego systemu bankowego zwiększyły, a nie zmniejszyły, ryzyko systemowe; stwierdza, że instytucje skupiające się na oszczędzających i finansujące MŚP pokazały swoją wartość;
8. uważa, że wobec zmian klimatu, utraty różnorodności biologicznej i wyczerpywania się zasobów naturalnych brak modelu produkcji, dystrybucji i konsumpcji w większej mierze opierającego się na zasadach zrównoważonego rozwoju zalicza się do głęboko sięgających przyczyn kryzysu;
9. uważa, że strukturom zarządzania finansowego i gospodarczego istniejącym przed wybuchem kryzysu, czy to na szczeblu światowym czy w Stanach Zjednoczonych, czy też w Unii Europejskiej, brakowało spójności i jednolitości ze względu na rozdział nadzoru makro- i mikroostrożnościowego, zbyt skupiały się one na oddolnym mikroostrożnościowym nadzorze nad instytucjami finansowymi oraz na kontroli nad krajowymi wskaźnikami makroekonomicznymi, zaniedbując systemową ocenę finansowych i makroekonomicznych zmian, które wymagałyby nadzoru nad wzajemnymi powiązaniemii między instytucjami finansowymi i między krajami;
10. stwierdza, że globalizacja nie łączyła się z pojawieniem się czy równoległą ewolucją struktur ładu światowego towarzyszących integracji rynków, w szczególności w odniesieniu do globalnej równowagi lub jej braku i do rynków finansowych, i postrzega proces G20 jako krok w prawidłowym kierunku, lecz podkreśla, że potrzebna jest skuteczna reprezentacja stanowiska UE w grupie G20;
11. stwierdza, że Unia Europejska uznała swobodny przepływ kapitałów, zgodnie z przepisami traktatów o Unii Europejskiej, w lipcu 1990 r., co przyczyniło się do rozwoju gospodarczego; zauważa jednak, że swobodnemu przepływowi kapitału nie towarzyszyła harmonizacja podatków od oszczędności, odpowiednia regulacja transgraniczna lub nadzór na szczeblu europejskim;
12. potępią fakt, że zasady paktu stabilności i wzrostu nie zawsze były przestrzegane w przeszłości i zauważa, że występują znaczące nierówności pomiędzy gospodarkami państw strefy euro;
13. zauważa, że brak odpowiedniej regulacji i solidnego nadzoru oraz całkowity brak instrumentów zarządzania sytuacjami awaryjnymi na wypadek kryzysu bankowego wykazał, jak długą drogę Unia Europejska musi jeszcze przejść, by wprowadzić mechanizmy nadające się do zarządzania wyzwaniami politycznymi związanymi z posiadaniem rynku wewnętrznego i zintegrowanego systemu finansowego; zauważa w szczególności brak mechanizmu na wypadek bankructwa wykraczającego poza granice państwowe;

Skutki

14. stwierdza, że deficyt publiczny w Unii Europejskiej wzrósł z 2,3% PKB w 2008 r. do 7,5% w 2010 r. i z 2% do 6,3% w strefie euro według Eurostatu, przy czym współczynnik długu publicznego wzrósł z 61,6% PKB w 2008 r. do 79,6% w 2010 r. w Unii Europejskiej i z 69,4% do 84,7% w strefie euro, w dwa lata niwecząc blisko dwie dekady starań na rzecz konsolidacji budżetowej w niektórych państwach członkowskich; ubolewa nad takim niekorzystnym rozwojem wydarzeń, gdyż sprawi on, że stawienie czoła bezrobociu i wyzwaniom demograficznym będzie tym trudniejsze;
15. uważa, że sytuacja europejskich finansów publicznych była zła już przed kryzysem: od lat 70. poprzedniego stulecia dług publiczny państw członkowskich powoli rósł w efekcie różnych okresów spowolnienia gospodarczego; stwierdza, że koszt planów naprawy gospodarczej, spadek wpływów z podatków i rosące wydatki na ochronę socjalną spowodowały pogłębienie się długu publicznego i jego udziału w PKB wszystkich państw członkowskich – chociaż w niejednakowym stopniu;
16. uważa, że nie są jeszcze widoczne wszystkie skutki kryzysu i że nie można wykluczyć ponownej zapaści, ponownego wystąpienia recesji, w szczególności z uwagi na rozmiar bezrobocia;
17. zauważa, że wywarł wpływ na zatrudnienie w całej UE, chociaż jego spadek został ograniczony średnio do 1,9% w UE-27., i że negatywne skutki dla zatrudnienia będą jeszcze widoczne z uwagi na występujące zwykle przesunięcie czasowe pomiędzy koniunkturą gospodarczą a rynkiem pracy; podkreśla, że Komisja szacuje, iż w 2010 r. wskaźnik bezrobocia w UE zbliży się do 11%, co będzie miało poważne konsekwencje dla siły roboczej w UE;
18. stwierdza, że społeczne skutki kryzysu różnią się w zależności od państwa członkowskiego: o ile poziom bezrobocia wynosi średnio 10% ludności, w niektórych krajach sięga 20%, z czego 40% to młodzi ludzie, co podkreśla znaczenie usprawnień strukturalnych koniecznych w niektórych krajach;
19. uważa, że chociaż istotna jest polityka redukcji długu, to szybka konsolidacja finansów publicznych nie powinna odbywać się kosztem systemów ochrony socjalnej i usług publicznych, ponieważ ich rola jako automatycznych stabilizatorów i amortyzatorów kryzysu została zasadnie uznana; zauważa, że zwiększenie skuteczności ochrony socjalnej i usług publicznych może jednocześnie poprawić wydajność gospodarczą oraz jakość usług; uznaje, że nieosiągnięcie odpowiedniej równowagi mogłoby doprowadzić do długotrwałego słabego wzrostu gospodarczego, któremu towarzyszyć będzie utrzymujące się bezrobocie, a w konsekwencji nieuchronna erozja światowej konkurencyjności Europy;
20. stwierdza, że wysoki poziom bezrobocia pociąga za sobą nie tylko koszty społeczne, lecz również wysokie koszty gospodarcze, ponieważ osoba bezrobotna w niewielkim stopniu napędza popyt wewnętrzny, płaci niższe podatki i składki społeczne; zauważa, że zwiększa to spoczywające na osobach pracujących obciążenia w postaci wyższych podatków oraz obciążenia dla przyszłych pokoleń, w postaci wyższego zadłużenia;
21. stwierdza, że w oparciu o dane z 2007 r. (ostatnie znane dane), czyli pochodzące z okresu przedkryzysowego, w Unii Europejskiej jest 30 mln ubogich pracowników, a zgodnie z ostatnimi danymi 79 mln ludzi żyje poniżej granicy ubóstwa, a ich liczba prawdopodobnie od tego czasu wzrosła;

22. stwierdza, że oprócz bezrobocia, kryzys wywarł wielowymiarowy wpływ społeczny, powodując między innymi pogorszenie się warunków pracy, zwiększenie trudności w dostępie ludności do podstawowych potrzeb i usług, zwiększenie bezdomności, nadmierne zadłużenie i wykluczenie finansowe;
23. zauważa, że jak w przypadku każdego kryzysu, ten obecny wywiera negatywne skutki na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, dotykając w pierwszej kolejności osoby najbardziej narażone, w tym młodych ludzi, dzieci i kobiety, a także mniejszości etniczne i imigrantów;
24. podziela obawy dotyczące procykliczności zasad regulacyjnych, ostrożnościowych, rozrachunkowych i podatkowych, które zwiększają wahania rynkowe nierozłącznie związane z funkcjonowaniem gospodarki rynkowej;

Reagowanie

25. przyjmuje do wiadomości, że ratowanie sektora bankowego przez rządy stanowi jedynie część kosztów, którymi kryzys finansowy obciąży społeczeństwo, podczas gdy koszty związane z recesją i wzrostem długu publicznego będą znaczne, straty wyniosą prawdopodobnie 60 trylionów dolarów w skali światowej;
26. zauważa, że kryzys doprowadził do drastycznego wzrostu pomocy państwa w wyniku przyjęcia tymczasowych ram pomocy państwa, i ubolewa z powodu ewentualnych szkodliwych skutków dla utrzymania jednakowych warunków działalności w Europie; wzywa Komisję do objęcia zdecydowanego przewodnictwa w zwalczaniu protekcyjizmu i zakłóceń konkurencji;
27. aprobuje niekonwencjonalne środki wprowadzone przez EBC i krajowe banki centralne w ciągu ostatnich dwóch lat w celu wspomoczenia w państwach członkowskich banków zagrożonych bankructwem z powodu niespotykanie wysokiego poziomu toksycznych aktywów; z zadowoleniem przyjmuje szczególnie fakt, że klientom tych banków udzielono gwarancji wkładów, podkreśla jednak potrzebę stopniowego wycofywania niekonwencjonalnych środków w celu zapobieżenia nieuczciwej konkurencji w sektorze bankowym;
28. przypomina, że w październiku 2008 r. Unia Europejska przyjęła europejski plan naprawy gospodarczej wynoszący 1,6% jej PKB, podczas gdy w Chinach było to 5%, a w Stanach Zjednoczonych 6,55%;
29. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę ds. Gospodarczych i Finansowych w dniu 10 maja 2010 r. planu stabilizacyjnego opiewającego na 750 mld EUR, który ustanowił mechanizm stabilności finansowej umożliwiający stawienie czoła ryzyku niewypłacalności państwa, częściowo wykorzystując art. 122 TFUE jako podstawę prawną tego planu; podkreśla, że decyzje Rady wchodzące w skład pakietu ratunkowego podejmowane bez konsultacji z Parlamentem cechują się deficytem demokratycznym i brakiem odpowiedzialności; wzywa do tego, aby Parlament uczestniczył w charakterze współustawodawcy w tworzeniu przyszłych wniosków i decyzji dotyczących wychodzenia z kryzysu;

Krajowe plany naprawcze

30. wyraża ubolewanie z powodu skromnego poziomu koordynacji między poszczególnymi krajowymi planami naprawczymi, gdyż efekt mnożnikowy i potencjał dźwigni koordynacji na szczeblu UE z dużym prawdopodobieństwem przewyższyłyby efekt, jaki można uzyskać przez planowanie oparte w znacznej mierze na szczeblu krajowym, obarczone ryzykiem wzajemnej sprzeczności; wzywa do podkreślenia aspektów europejskich w przyszłych planach naprawczych i w zakrojonych na dużą skalę inwestycjach;
31. zwraca się do Komisji o sporządzenie bardzo szczegółowego bilansu skuteczności krajowych pakietów na rzecz ratowania banków oraz krajowych i europejskich planów naprawczych przyjętych jesienią/zimą 2008-2009 r. pod względem celów Unii w perspektywie długo- i krótkoterminowej, w tym dokonanie gruntownej analizy konsekwencji zmienionych mechanizmów udzielania pomocy państwa, przyjętych w odpowiedzi na kryzys, a także w odniesieniu do konkurencji i utrzymania jednakowych warunków działalności w Europie, reformy finansowej i tworzenia miejsc pracy;
32. zauważa, że niektóre państwa członkowskie, zwłaszcza te, które otrzymały wspólnotową pomoc na rzecz wsparcia bilansu płatniczego, w rzeczywistości nie mają możliwości stworzenia prawdziwych krajowych planów naprawczych zawierających elementy pozwalające na pobudzenie wzrostu i zatrudnienia, gdyż do 2012 r. wszystkie rozwiązania ograniczają się do cięć w wydatkach publicznych, podwyższania podatków i zmniejszania długu publicznego;

Przyszłość – Europa i jej wartość dodana

33. uważa, że Unia nie może być jedyną zintegrowaną przestrzenią, gdzie kwestia energii, a zwłaszcza koszyka energetycznego, nie byłaby uznawana za kwestię strategiczną na jej terytorium i w stosunku do jej partnerów; uważa, że działania w tej dziedzinie muszą być prowadzone w UE w oparciu o bliską współpracę między Komisją, państwami członkowskimi i odpowiednimi sektorami przemysłu, aby zagwarantować państwom członkowskim dostawę źródeł energii, takich jak ropa i gaz, za pośrednictwem różnorodnej sieci rurociągów, mianowicie przez negocjacje umów na dostawy i organizowanie możliwości magazynowania oraz finansowanie i koordynowanie badań w zakresie nowych źródeł energii i ich rozwoju w ramach wszystkich odnośnych programów, np. 7. programu badań na lata 2007-2013 oraz jego późniejszych, uaktualnionych wersji;
34. proponuje, by Komisja przejęła pełną odpowiedzialność za zapewnianie pilotażu i finansowania projektów, zwłaszcza w następujących dziedzinach:
  - nowe inwestycje w badania, rozwój i rozwijanie energii odnawialnych, w wydajność energetyczną, w szczególności w europejskich budynkach, oraz w wymiarze bardziej ogólnym w wydajne wykorzystywanie zasobów,
  - wzmocnienie europejskiej sieci energetycznej przez połączenie sieci krajowych i rozprowadzanie energii z wielkich centrali produkcji energii odnawialnej do konsumentów, jak również wprowadzenie nowych form magazynowania energii oraz europejskiej „supersieci” wysokiego napięcia prądu stałego (HVDC);
  - propagowanie przestrzennej infrastruktury UE w dziedzinie radionawigacji i obserwacji ziemi w celu wspierania świadczenia nowych unijnych usług oraz rozwoju

innowacyjnych zastosowań, a także w celu ułatwienia wdrażania przepisów i strategii politycznych UE;

- utworzenie publicznej sieci szybkiej kolei umożliwiającej połączenie wschodu z zachodem i północy z południem Unii wraz z planami ułatwiającymi inwestycje w taką infrastrukturę oraz krytyczną infrastrukturę publiczną;
- zapewnienie szybkiego dostępu do Internetu w całej Unii, gwarantujące szybką realizację agendy cyfrowej UE, i zapewnianie wszystkim obywatelom niezawodnego i bezpłatnego dostępu do sieci;
- zapewnienie wiodącej roli UE w dziedzinie e-zdrowia;
- dopracowanie pojazdów elektrycznych oraz stworzenie dotyczących ich wspólnych norm;

35. uważa, że o ile istnieje porozumienie co do tych elementów rządzenia i działania Unii w dziedzinach objętych podziałem uprawnień i działaniami uzupełniającymi, o tyle Unia musi wyposażyć się w środki, między innymi finansowe, na miarę takiej strategii;

Kontrola finansowa i nadzór finansowy

36. przypomina, że ostatecznym celem systemu finansowego jest dostarczanie stosownych instrumentów oszczędnościom i przeznaczanie tych ostatnich na inwestycje wspierające gospodarkę realną i będące generatorem wydajności ekonomicznej, pokrywając część ryzyka przedsiębiorstw i gospodarstw domowych, w celu optymalizacji warunków długoterminowego finansowania emerytur i w celu tworzenia miejsc pracy, tak jak to czynią np. regionalne i lokalne banki detaliczne; zauważa, że ta funkcja jest szczególnie ważna w kontekście odnowy sposobu wzrostu, który wymaga znacznych inwestycji w czyste technologie;

37. podkreśla, że rozwój finansowy musi służyć równości przez rozszerzenie, w warunkach wystarczającego bezpieczeństwa, dostępu do kredytu i ubezpieczenia na te warstwy społeczeństwa, które są od niego; kładzie nacisk na fakt, że celem reformy regulacji finansowych nie może być jedynie zapewnienie stabilności finansowej, lecz musi ona uwzględnić cele wynikające ze zrównoważonego rozwoju;

38. stwierdza, że kryzys ten wyznacza granice systemu opartego na samoregulacji i nadmiernej ufności w zdolność podmiotów rynkowych w sektorze finansowym i agencji ratingowych do dokonywania każdorazowo prawidłowej oceny ryzyka i właściwego zarządzania ryzykiem oraz unikania pokusy nadużycia;

39. z zadowoleniem przyjmuje obecne propozycje Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego (BCBS) oraz rolę, jaką odgrywa ta instytucja, lecz mając na uwadze, że uniwersalne podejście byłoby szkodliwe dla instytucji finansowych w UE, przepisy należy wprowadzić w życie zgodnie z ustalonym harmonogramem i przedstawić propozycje na podstawie szczegółowych ocen ich wpływu na stopień w jakim instytucje finansowe służą realnej gospodarce i społeczeństwu; podziela obawy związane z właściwym poziomem wymogów kapitałowych i długością okresów przejściowych;

40. zauważa, że przejrzystość sprawozdań finansowych zarówno w przypadku

przedsiębiorstw, jak i państw członkowskich jest konieczna, aby odbudować zaufanie; wzywa zatem Komisję do zbadania przypadków wykorzystywania transakcji pozabilansowych, niepokrytych zobowiązań publicznych oraz rozpowszechnienia się spółek celowych i spółek specjalnego przeznaczenia oraz do rozważenia możliwości ograniczenia ich wykorzystania lub wprowadzenia wymogu obowiązkowych oświadczeń w publikowanych sprawozdaniach finansowych;

41. zauważa, że kryzys uwidoczniał główne usterki systemu nadzoru; wzywa do zmniejszenia możliwości arbitrażu regulacyjnego na szczeblu światowym za pomocą stanowczych porozumień zawartych na szczeblu grupy G20 i w ramach Unii Europejskiej, oraz do zniesienia takich możliwości, o ile to możliwe, przez stosowanie wspólnych przepisów w sprawie usług finansowych;
42. uważa, że należy zlikwidować luki w przepisach, które umożliwiły filiom zagranicznych instytucji finansowych dokonywanie licznych niepodlegających przepisom transakcji w UE;
43. stwierdza, że w chwili obecnej międzynarodowe przepisy dotyczące zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym są niewystarczające; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych wniosków w sprawie unijnych ram transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze finansowym, uwzględniających inicjatywy przyjęte przez międzynarodowe organy, takie jak G20 i MFW, aby zapewnić wszystkim takie same warunki na całym świecie;
44. zauważa, że normy, między innymi przy użyciu „wartości godziwej”, mają charakter procykliczny w ramach wpływu na podejmowanie decyzji, zwłaszcza w instytucjach finansowych, które nadmiernie na nich polegały; zauważa, że ten problem można zaobserwować również w przypadku niektórych zasad regulacyjnych, ostrożnościowych i podatkowych;
45. jest świadomy szczególnych problemów związanych ze znaczną częścią sektora bankowego i ubezpieczeniowego posiadanych przez instytucje zagraniczne w wielu nowych państwach członkowskich;
46. zauważa konieczność znalezienia równowagi między potrzebą podejmowania działań pomagających zachować stabilność finansową a potrzebą utrzymania zdolności banków do udzielania kredytów podmiotom gospodarczym; system bankowy musi być zdolny do wypełniania swoich podstawowych zadań w normalnej sytuacji, jak i podczas kryzysu;
47. stwierdza, że rozmiary instytucji finansowych i ich odpowiednie bilanse spowodowały wprowadzenie koncepcji „zbyt duże, aby ogłosić upadłość”; w związku z tym wzywa Komisję, żeby wymagała od banków sporządzenia „testamentu”, w którym szczegółowo zostanie określona ich uporządkowana likwidacja w przypadku kryzysu;
48. z zadowoleniem przyjmuje znaczącą rolę Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w ramach Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ESRB), znacznie przyczyniającą się do osiągnięcia stabilności finansowej w Unii Europejskiej;
49. podkreśla konieczność wprowadzenia nowych standardów dla danych statystycznych dotyczących sektora finansowego, co usprawni monitorowanie ryzyka i poprawi zdolności Komisji Europejskiej w zakresie nadzoru;

50. pragnie sprzyjać innowacjom finansowym, pod warunkiem że umożliwią one opracowanie przejrzystych instrumentów służących finansowaniu użytecznych innowacji technologicznych, długoterminowych inwestycji, emerytur, zatrudnienia i ekologicznej gospodarki; oczekuje na dalsze działania UE w dziedzinie innowacyjnego finansowania w celu zmobilizowania długoterminowych oszczędności na rzecz zrównoważonych, strategicznych inwestycji długoterminowych oraz rozszerzenia dostępu do usług finansowych;
51. ponownie potwierdza, że ogromne znaczenie ma system nadzoru i uregulowań, który nie pozwala pominąć w rejestrach żadnej transakcji finansowej i żadnego instrumentu finansowego; nalega, aby fundusze hedgingowe podlegały takim samym przepisom, jak wszelkie inne fundusze inwestycyjne; podkreśla, że nadzór i regulacje muszą dotyczyć działań spekulacyjnych na rynkach finansowych, aby ograniczyć i powstrzymać spekulacje w odniesieniu do krajów, walut i gospodarek;
52. uważa, że niewystarczający ład korporacyjny w instytucjach finansowych przyczynił się do powstania kryzysu i że należy się nim zająć, aby dopilnować tego, by komisje ds. oceny ryzyka były w gotowości operacyjnej i były skuteczne, członkowie rad dysponowali wystarczającą wiedzą na temat produktów danej instytucji, a zarząd i dyrektorzy niewykonawczy ponosili odpowiedzialność za dostosowanie interesów inwestorów i pracowników do strategii kompensacyjnych;
53. zauważa brak wartości i zasad etycznych w zachowaniu niektórych podmiotów na rynkach i w instytucjach finansowych; podkreśla, że instytucje i rynki finansowe muszą w sposób zintegrowany uwzględnić – w ramach ciężącej na nich odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw – interesy wszystkich zaangażowanych stron, takich jak klienci, udziałowcy i pracownicy;
54. uważa, że rozróżnienie instytucji finansowych musi być dokonywane w oparciu o wystarczająco rozbudowany zestaw kryteriów dotyczący ryzyka systemowego, zwłaszcza w obrębie Unii; uważa, że kryteria te prowadzą do stwierdzenia, w ilu państwach członkowskich działają takie instytucje, a także ich wielkości, a najważniejsza jest zdolność tej czy innej instytucji do zakłócenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, tym bardziej że przedmiotowy kryzys pokazał, iż duża wielkość była tylko jednym z kilku czynników powodujących ryzyko systemowe;
55. uważa za niezbędne, żeby Unia Europejska uwzględniła konieczność utrzymania i rozszerzania różnorodności struktury jej sektora finansowego do określania nowych reguł i jest zdania, że gospodarka europejska potrzebuje solidnej sieci banków regionalnych i lokalnych, takich jak banki oszczędnościowe i spółdzielcze; uznaje zarazem, że różne banki dysponują specjalistyczną wiedzą w różnych obszarach i różnymi głównymi kompetencjami; zauważa, że pluralizm dowiódł swej wartości podczas kryzysu finansowego i przyczynił się do stabilności, a jednolitość może doprowadzić do słabości systemowej;
56. wzywa do przywrócenia roli tradycyjnego kierownika banku, który znając charakter, osiągnięcia i plan biznesowy wnioskodawców zwracających się o pożyczkę, może podejmować oszacowane ryzyko w oparciu o własną wiedzę, zgodnie z przepisami UE, takimi jak zasady dotyczące rynków instrumentów finansowych i dyrektywy dotyczące kredytów konsumpcyjnych, które przewidują informowanie i ochronę konsumenta;

57. podkreśla, że w celu ożywienia i odblokowania przepływu kredytów do spółek i osób indywidualnych należy określić długoterminowe rozwiązania trudności związanych z ogromnym rozmiarem długu prywatnego, jakie napotykają zarówno gospodarstwa domowe, jak i przedsiębiorstwa;
58. wzywa do zwiększenia przejrzystości w stosunkach między państwami członkowskimi oraz w ich stosunkach z najważniejszymi instytucjami finansowymi;
59. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji z dnia 2 czerwca 2010 r. i uważa, że model działania (business model) agencji ratingowych może prowadzić do konfliktu interesów, ponieważ agencje te są wykorzystywane do określania siły finansowej przedsiębiorstw, które im płacą, a ich model nie pozwala na ocenę makroekonomicznych elementów podjętych decyzji; zdaje sobie sprawę, że agencje ratingowe przyczyniły się do kryzysu z uwagi na to, że oferowane przez nie bodźce były tworzone w sposób szkodliwy, co w dużym stopniu wynikało z braku konkurencji; proponuje przeprowadzenie badań nad rzetelnością systemu, w którym inwestorzy i oszczędzający płaciliby za dostęp do potrzebnych im informacji;
60. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badania wykonalności i wpływu utworzenia europejskiej publicznej i niezależnej agencji ratingowej i uważa, że niezależne trybunały obrachunkowe powinny wnieść czynny wkład w ocenę zadłużeń państwowych; jest zdania, że taki rozwój sytuacji doprowadziłby do pożądanego pluralizmu norm odniesienia; uważa, że zwiększona konkurencja na rynku ratingów mogłaby polepszyć ich jakość;
61. wzywa Komisję do przeanalizowania propozycji dotyczących prawa głosu akcjonariuszy polegających na polepszeniu przejrzystości związanej z tożsamością i strategią akcjonariuszy oraz sprzyjaniu inwestycjom długoterminowym;

Zarządzanie w UE

62. uważa, że Europejczycy spodziewają się, że w czasach kryzysu gospodarczego i społecznego odpowiedzialność, obowiązkowość i solidarność będą zasadami przewodnimi przy podejmowaniu decyzji na szczeblu europejskim;
63. stwierdza, że przez dziesięciolecia przed kryzysem wiele europejskich krajów odnotowywało słaby wzrost gospodarczy i wysokie bezrobocie z uwagi na brak zdolności w niektórych państwach członkowskich do przeprowadzenia reformy gospodarki w kierunku gospodarki opartej na wiedzy i przywrócenia jej konkurencyjności na rynkach międzynarodowych, a także z uwagi na niski popyt wewnętrzny; stwierdza, że Europa potrzebuje bardziej przejrzystych i sprawnych rynków finansowych oraz wyższego wzrostu gospodarczego, który sprzyja wysokiej jakości zatrudnieniu i integracji społecznej;
64. zauważa, że Unia Europejska ma większe trudności z wyjściem z kryzysu niż inne regiony świata, w dużej mierze z powodu niedostosowanych do sytuacji reakcji politycznych na kryzys, zbyt skromnych i spóźnionych, a także ze względu na strukturalną słabość jej potencjału zarządzającego, i stwierdza, że kryzys grozi poważnym i trwałym osłabieniem jej pozycji gospodarczej, a co za tym idzie politycznej, na arenie

światowej, która prawdopodobnie zostanie przez nią odzyskana dopiero w długiej perspektywie oraz pod warunkiem, że UE będzie w stanie rozważyć koncepcję tzw. europejskiego stylu życia nie podważając jego podstawowych wartości;

65. uważa, że Unia musi osiągnąć większą spójność procesu tworzenia polityki, by podjąć stojące przed nią wyzwanie; dlatego też uważa za najważniejszą spójność prowadzonej polityki; za decydujące uznaje tu działania instytucji UE;
66. stwierdza również niewydolność struktur zarządzania gospodarką w Unii Europejskiej oraz fakt, że takie rozproszenie jest szkodliwe dla zdolności Unii do zajmowania decydującej pozycji w debatach nad równowagą sił makroekonomicznych, w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi i Chinami;
67. uważa, że kryzys ujawnił tendencję polityki gospodarczej ostatnich lat, która pozostawiła wiele krajów strefy euro i spoza niej z alarmująco wysokim poziomem długu publicznego;
68. zwraca uwagę, że długoterminowa trwałość finansów publicznych jest niezbędna dla stabilności i wzrostu; z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące poprawy zarządzania strefą euro w średnim i długim okresie, które zostały opracowane z myślą o zapobieżeniu ponownemu wystąpieniu takiego kryzysu walutowego, jaki przeżywamy obecnie, a także podziela pogląd Komisji, że pakt stabilności i wzrostu wymaga bardziej skutecznych mechanizmów zachęcania i karania;
69. podkreśla, że aby przywrócić solidny poziom wzrostu i osiągnąć cele, jakimi są trwały rozwój gospodarczy i spójność społeczna, w pierwszej kolejności należy zająć się utrzymującymi się istotnymi nierównościami makroekonomicznymi i rozbieżnościami w zakresie konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje uznanie tej konieczności przez Komisję w jej komunikacie w sprawie koordynacji polityki gospodarczej;
70. stwierdza, że kryzys ujawnił strukturalną słabość niektórych państw członkowskich UE i że trudności niektórych państw członkowskich ze sfinansowaniem długu na rynkach można przypisać nieodpowiedniemu zarządzaniu oraz, jak stwierdził MFW, międzynarodowym rynkom finansowym ogłaszającym fałszywe alarmy;
71. uważa, że kryzys finansowy w Grecji i innych krajach w strefie euro stanowi wyzwanie dla strefy euro jako całości i jest słabości strefy euro w radzeniu sobie ze skutkami ubocznymi światowego sektora finansowego;
72. uważa, że wszelki oparty o nie powracanie do status quo model rozwoju, do którego wszyscy rzekomo dążą musi łączyć trwałość i solidarność; proponuje, by przyszła strategia Unii była zrównoważona, jeżeli chodzi o rynki finansowe, gospodarkę, wydatki rządowe, dynamikę gospodarczą i społeczną, klimat i środowisko naturalne;
73. sprzyja wprowadzeniu podatku od transakcji finansowych, z którego dochody poprawiłyby funkcjonowanie rynku dzięki ograniczeniu spekulacji i przyczyniłyby się do finansowania światowych dóbr publicznych oraz ograniczenia deficytów publicznych; uważa, że taki podatek powinien być ustalony w oparciu o jak najszerszą podstawę lub, w przypadku jej braku, podatek od transakcji finansowych powinien być wprowadzony jako pierwszy krok na szczeblu UE; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia studium wykonalności uwzględniającego takie same warunki i do wystąpienia z konkretnymi

wnioskami legislacyjnymi;

74. jest zdania, że w celu wyeliminowania ryzyka strukturalnych skutków wtórnych głównym kryterium przy wyborze polityki powinna być koncentracja strategii wychodzenia z kryzysu na długoterminowym zrównoważonym wzroście; z tej perspektywy istotne znaczenie ma treść programów budżetowych; wyboru polityki należy dokonywać zgodnie ze średnio- i długoterminowymi celami, a inwestycje publiczne muszą zostać właściwie ukierunkowane, za priorytet uznać należy skupienie się na innowacjach, badaniach naukowych, edukacji, efektywności energetycznej i nowych technologiach;
75. przypomina, że największe sukcesy Unii wynikły z realizacji konkretnych projektów, wdrażania zawierających treść strategii politycznych, takich jak rynek wewnętrzny, wspólna polityka handlowa, euro, rozpoczęcie reform strukturalnych i program Erasmus, w przypadku których siłą napędową są działania Komisji;
76. uważa, że solidarność między pokoleniami oznacza, że ani młodzi, ani starsi obywatele nie powinni ponosić nadmiernych obciążeń wynikających z długów zaciągniętych w przeszłości;
77. odnotowuje, że wielki krach rzuca nowe światło na wyzwania demograficzne i związane z finansowaniem systemów emerytalnych; uważa, że finansowania systemów emerytalnych nie można pozostawić wyłącznie sektorowi publicznemu, ale że należy polegać na systemie trójstronnym obejmującym publiczne, pracownicze i prywatne systemy emerytalne należycie gwarantowane dzięki specjalnym przepisom i nadzorowi w celu ochrony inwestujących; uważa ponadto, że emerytury będą wymagały ogólnoeuropejskich reform, by przyczynić się do finansowania solidarności międzypokoleniowej; uważa, że zwiększenie długości życia podnosi kwestie przekrojowe dotyczące organizacji społeczeństwa, nad którymi się nie zastanowiono;
78. uważa, że Europie potrzeba bardziej zjednoczonej, skutecznej i mniej biurokratycznej, a nie tylko bardziej skoordynowanej Unii; jest zdania, że Komisja, która ma określać ogólny interes europejski i bronić go, musi w ramach swojego prawa do inicjatywy stawiać na pierwszym miejscu swoje zobowiązanie do działania w imieniu Unii tam, gdzie dysponuje dzielonymi uprawnieniami lub uprawnieniami do koordynacji działań państw członkowskich, jednocześnie wdrażając i egzekwując wspólną politykę i ustalając ramy interwencji dla podmiotów rynkowych i państw; uważa za istotne, aby Komisja wykorzystywała jako podstawę prawną rozporządzenia zamiast dyrektyw w celu ułatwienia jednolitego przyjmowania przepisów w całej UE i zapobiegania zakłóceniom;
79. zwraca się do Komisji o zorganizowanie, tam gdzie to konieczne, sektorowych okrągłych stołów, aby doprowadzić do współpracy różnych podmiotów rynkowych, tak aby sprzyjać wznowieniu prawdziwej europejskiej polityki przemysłowej, a także innowacji i tworzeniu miejsc pracy; przypomina, że, dążąc do tego, musimy pamiętać o naszych zobowiązaniach dotyczących zmian klimatu oraz o potencjale niektórych zielonych technologii; uważa, że należy lepiej wykorzystywać budżet UE, tak aby stał się on prawdziwym katalizatorem wszystkich działań podejmowanych na szczeblu krajowym w dziedzinie badań i rozwoju, innowacji oraz tworzenia nowych przedsiębiorstw i miejsc pracy; apeluje ponadto do Komisji, aby przedłożyła konkretne wnioski dotyczące sposobów zacieśnienia współpracy między przedsiębiorstwami a sektorem badań, promowania tworzenia klastrów oraz wspierania takiej strategii za pomocą odpowiednich funduszy; podkreśla, że swobodna i uczciwa konkurencja jest podstawową siłą

napędzającą rozwój na każdym rynku, na którym łatwo jest rozpocząć działalność i nie ma przywilejów zakłócających jego funkcjonowanie;

80. zwraca się do Komisji o pełne zastosowanie litery i ducha umowy ramowej w odniesieniu do specjalnego partnerstwa z Parlamentem Europejskim w celu określenia priorytetów agendy europejskiej w interesie wszystkich obywateli; wzywa do prowadzenia żywego dialogu z parlamentami krajowymi, w szczególności w obszarach dotyczących kwestii budżetowych i finansowych; przestrzega przed wszelkimi próbami tworzenia oddzielnych instytucji na płaszczyźnie międzyrządowej, co wykluczyłoby niektóre kraje z procesu podejmowania decyzji i osłabiłoby równe uwzględnianie stanowisk wszystkich państw członkowskich;
81. uważa, że skuteczne zarządzanie gospodarką zakłada powierzenie Komisji odpowiedniej, większej odpowiedzialności za zarządzanie, co umożliwi jej korzystanie z istniejących i nowych narzędzi przewidzianych w Traktacie z Lizbony, takich jak art. 121, 122, 136, 172, 173 i 194, które przyznają Komisji uprawnienia w zakresie koordynacji planów reform, działań, jak również opracowywania wspólnej strategii;
82. uważa, że lepsze zarządzanie gospodarką musi iść w parze ze wzmocnieniem legitymacji demokratycznej zarządzania europejskiego, co musi zostać osiągnięte przez silniejsze i wcześniejsze zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w cały ten proces;
83. proponuje, by komisarz odpowiedzialny za kwestie gospodarcze i monetarne w Komisji Europejskiej był jednym z jej wiceprzewodniczących; proponuje, by osobie tej powierzono czuwanie nad spójnością działań gospodarczych UE, nadzorowanie wykonywania przez Komisję jej zadań w dziedzinie spraw gospodarczych, walutowych i związanych z rynkami finansowymi oraz koordynowanie innych aspektów działań gospodarczych Unii; sugeruje także, że osoba ta powinna uczestniczyć w pracach Rady Europejskiej, przewodniczyć Radzie ECOFIN i Eurogrupie oraz reprezentować UE w odnośnych instytucjach międzynarodowych;
84. jest zdania, że kłopoty budżetowe, z którymi borykają się obecnie państwa członkowskie oraz potrzeba znaczących inwestycji w celu realizacji strategicznych założeń Unii do 2020 r., wymagają nowych modeli finansowych obejmujących zarówno fundusze publiczne, jak i prywatne;
85. apeluje do państw członkowskich i Komisji o szybsze stworzenie warunków umożliwiających sektorowi publicznemu i prywatnemu ścisłą współpracę, w tym w postaci partnerstw publiczno-prywatnych, w celu sprostania wyzwaniu, jakim są długoterminowe inwestycje na poziomie krajowym i europejskim, prowadzące do zrównoważonego, integrującego i konkurencyjnego wzrostu;

Polityka w ramach Unii gospodarczej i walutowej

86. ponawia zaangażowanie na rzecz euro; uznaje strategiczną rolę i wartość wspólnej waluty; podkreśla przejrzystość i korzyści gospodarcze, jakie euro przyniosło strefie euro; uznaje, że euro musi być przede wszystkim bastionem stabilności gospodarki europejskiej;
87. zauważa, że podstawowym celem polityki pieniężnej EBC jest utrzymanie stabilności

cen; zwraca uwagę, że cel, jakim jest stabilność cen, można skutecznie osiągnąć tylko wówczas, gdy należytą uwagę poświęci się rzeczywistym przyczynom inflacji; przypomina, że w art. 127 TFUE powierzono EBC również zadanie wspierania ogólnych strategii ekonomicznych Unii; za kwestię podstawową uważa dokładne wypełnianie obowiązków przez państwa członkowskie w strefie euro oraz państwa posiadające specjalny status, tak aby nie pozostawiać żadnych wątpliwości co do wspólnych celów stabilności cen, niezależności EBC, dyscypliny budżetowej i wspierania rozwoju, zatrudnienia i konkurencyjności;

88. pochwała EBC za jego wysiłki na rzecz kontrolowania inflacji, ale wzywa EBC do odgrywania większej roli w kontrolowaniu inflacji aktywów;
89. zauważa, że aby unia walutowa mogła oprzeć się pogorszeniu koniunktury, potrzebna jest ścisła koordynacja polityki gospodarczej; ubolewa nad faktem, że w ramach unii gospodarczo-walutowej kładzie się duży nacisk na jej aspekt „walutowy”;
90. zgadza się ze Światowym Funduszem Walutowym, że zarządzanie kryzysowe nie jest alternatywą dla działań naprawczych i zasadniczych reform niezbędnych dla wzmocnienia fundamentów europejskiej unii walutowej;
91. podkreśla znaczenie zwiększenia odporności strefy euro dzięki powołaniu struktur instytucjonalnych do podejmowania niezbędnych działań w oparciu zarówno o zachęty, jak i o sankcje;
92. podkreśla, że pakt stabilności i wzrostu jest jedynym istniejącym obecnie instrumentem regulacyjnym, zapewniającym podstawowe ramy prawne polityki makroekonomicznej i finansów publicznych UE;
93. stwierdza, że według bilansu dziesięciu pierwszych lat funkcjonowania euro jego wprowadzenie ukazało pogłębienie się rozbieżności w konkurencji między gospodarkami strefy euro, nasilając konsekwencje dla krajów o słabej gospodarce i prowadząc do poważnego braku równowagi handlowej w strefie euro; zauważa jednak, że korzyści z wprowadzenia euro dla całej Unii, np. w odniesieniu do relatywnej stabilności gospodarczej, stabilności cen i niskiej stopy inflacji, były istotne;
94. podkreśla, że w wielu krajach istnieje potrzeba uporządkowania systemu podatkowego i znacznego ograniczenia deficytu i zadłużenia; zgadza się Radą co do konieczności zapewnienia zrównoważonego charakteru systemów fiskalnych i bardziej zdecydowanego wzrostu gospodarczego oraz zatrudnienia we wszystkich państwach członkowskich, w związku z tym zgadza się również, że należy określić i odpowiednio realizować plany naprawy systemów podatkowych i reform strukturalnych;
95. zauważa, że mogłoby to doprowadzić do strategii konsolidacji finansowej, które poważnie ograniczają zdolność rządów do działania; jednocześnie ostrzega, aby te pakiety oszczędnościowe nie doprowadziły do wprowadzenia środków, które mogłyby zahamować odbudowę gospodarczą, tworzenie miejsc pracy i spójność społeczną;
96. uważa, że pakt stabilności i wzrostu jest ważnym instrumentem nacisku na zrównoważenie finansów publicznych, co przyczyniło się do odpowiedzialności gospodarczej w strefie euro; uznaje, że szkodzi mu słabe egzekwowanie i nie stał się on wystarczającym bodźcem dla nadania optymalnej formy polityce gospodarczej

poszczególnych państw członkowskich i całej strefie euro; uważa, że ten instrument polityki gospodarczej nie został stworzony do tego, by służył jako podstawa trwałego procesu naprawczego w celu zrównoważenia bieżącej niestabilności oraz w celu zarządzania w okresach kryzysu czy bardzo słabego wzrostu; sądzi, że oprócz przestrzegania istniejących przepisów państwa członkowskie powinny wdrożyć politykę wewnętrzną, aby pobudzić wzrost, innowacje i konkurencyjność oraz ustanowić cel jakościowy, zgodnie z którym deficyt publiczny nie może przekraczać pewnego poziomu;

97. uważa, że pakt stabilności i wzrostu nie uwzględnia innych zachwiania równowagi, takich jak te związane z długiem prywatnym i rachunkiem bieżącym, które również mają wpływ na unię walutową;
98. stwierdza, że nawet po tym, jak stało się jasne, że trafność danych statystycznych przedstawianych przez niektóre państwa członkowskie budzi wątpliwości w niektórych przypadkach, podczas poprzedniej kadencji, przy przeglądzie dyrektywy w sprawie Eurostatu, Rada sprzeciwiła się powierzeniu mu uprawnień do przeprowadzania kontroli odnośnych elementów i weryfikacji na miejscu, których bronił Parlament Europejski;
99. uważa, że autorzy traktatu z Maastricht oczekiwali konwergencji konkurencyjności między państwami członkowskimi w strefie euro i że nie przewidzieli wysokiego stopnia rozbieżności, co ostatecznie doprowadziło do zwiększenia różnic, jako że obawy o wypłacalność niektórych państw członkowskich zwiększyły ich premie za ryzyko;
100. zauważa, że w ciągu ostatnich miesięcy odnotowano szereg tymczasowych odstępstw od stosowania europejskich zasad pomocy państwa, dzięki którym państwa członkowskie miały szansę na ograniczenie skutków kryzysu; stwierdza, że faza wzrostu, ku której zmierzamy, wymaga solidnej podstawy i właśnie dlatego należy stopniowo powracać do normalnego systemu pomocy państwa, zapewniając tym samym równe reguły gry w Europie;
101. wzywa do zaostrzenia postanowień paktu stabilności i wzrostu, zwłaszcza w dziedzinie zapobiegania, w której najsilniejszym dostępnym obecnie narzędziem egzekwowania przestrzegania zaleceń Rady przez dane państwo członkowskie jest nacisk ze strony pozostałych państw; wzywa do zwiększenia skuteczności nadzoru gospodarczego sprawowanego przez Komisję; uważa, że należy rozważyć możliwość tworzenia zachęt do konsolidacji systemów podatkowych;
102. proponuje utworzenie skutecznego mechanizmu zachęcania i karania do zastosowania przy realizacji paktu stabilności i wzrostu, co przyczyni się do zapobieżenia pogłębieniu się obecnego kryzysu i pozwoli zapobiec nowemu kryzysowi w przyszłości;
103. uważa, że wielostronny nadzór oraz wnioski o dostosowanie powinny dotyczyć zarówno deficytu, jak i nadwyżek z uwzględnieniem specyficznej sytuacji każdego państwa, np. związanej z jego demografią, oraz że muszą obejmować poziom prywatnego zadłużenia, rozwój sytuacji związanej z płacami w stosunku do wydajności pracy i zatrudnieniem – szczególnie zatrudnieniem ludzi młodych – a także saldo rachunku obrotów bieżących; jest zdania, że te elementy – jeżeli nie mogą być poddane temu samemu sposobowi funkcjonowania, co kryteria stosowane obecnie w ramach paktu stabilności – muszą być wykorzystywane jako wskaźniki alarmowe; uważa, że potrzebna jest większa przejrzystość w odniesieniu do danych dotyczących finansów publicznych i z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie jakości danych statystycznych;

104. wzywa Komisję, by wprowadziła obowiązkowy europejski mechanizm sankcji w ramach swoich wyraźnych kompetencji w strefie euro, w celu zmuszenia państw członkowskich do przestrzegania zasad paktu stabilności i wzrostu;
105. jest zdania, że pakt stabilności i wzrostu nie okazał się wystarczająco skuteczny w koordynowaniu polityki fiskalnej, jego uzależnienie od polityki poszczególnych krajów spowodowało trudności w egzekwowaniu oraz związane z rzetelnością informacji, nie sprawdził się w kwestii powiązania poziomu zatrudnienia i tworzenia miejsc pracy w taki sposób, by wytworzyć odpowiednio zrównoważoną kombinację polityki gospodarczej, a ponadto nie sprawdził się w kwestii faktycznej konwergencji, konkurencyjności i tworzenia synergii w ramach strefy euro; jest zatem zdania, że istnieje potrzeba dalszej koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, a szczególnie pomiędzy państwami strefy euro, aby zwiększyć równowagę gospodarczą w strefie euro;
106. uważa, że ogólne wytyczne polityki gospodarczej dotyczące zarówno stabilności, jak i wzrostu, ustalane w ramach procedury współdecyzji z Parlamentem Europejskim powinny służyć za ramy do debaty nad budżetami państw członkowskich i ich oceny zanim zostaną przedstawione w odpowiednich parlamentach państw członkowskich;
107. uważa, że oprócz posiadania jednolitej waluty państwa należące do strefy euro powinny przejść do uzupełniającego etapu, który umożliwiłby wzajemną emisję i zarządzanie częścią zadłużenia publicznego państw członkowskich, tworząc podstawy bardziej dopracowanego wielostronnego nadzoru przy pomocy Europejskiego Funduszu Walutowego i Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej i gwarantując większą atrakcyjność rynku całej strefy euro oraz wspólne zarządzanie zadłużeniem;
108. uważa, że realizacja reform strukturalnych, zwłaszcza dostosowanie i restrukturyzacja systemów dystrybucji społecznej w nowych państwach członkowskich wymaga silnego wsparcia i solidarności Unii; niezależnie od wszelkich światowych kryzysów finansowych, gospodarczych i społecznych strefa euro i mechanizm kursowy II muszą być dalej rozszerzane o nowe państwa członkowskie, które przestrzegają kryteriów z Maastricht; takie decyzje m.in. potwierdziłyby stabilność i zrównoważony charakter strefy euro jako takiej;
109. uważa, że likwidacja znaczących różnic w konkurencyjności istniejących w strefie euro przez utrzymanie wzrostu wynagrodzeń zgodnie z oczekiwaniami dotyczącymi wyników produktywności i inflacji ma podstawowe znaczenie dla uniknięcia pojawienia się rozłamów w strefie euro;
110. domaga się istotnej poprawy funkcjonowania dialogu makroekonomicznego, który nie może ograniczać się do informowania partnerów społecznych o proponowanych lub przyjętych wytycznych;
111. wzywa Komisję i Radę do określenia ogólnych wspólnych wytycznych dla UE w celu wdrażania zrównoważonej gospodarki rynkowej; uważa, że takie wytyczne powinny być określone corocznie w oparciu o ocenę obejmującą ewolucję wynagrodzeń/produktywności na poziomie krajowym i europejskim za pomocą odpowiedniego dialogu społecznego;

Polityka budżetowa

112. wzywa do wspólnej strategii budżetowej w celu przywrócenia i zachowania UE jako

obszaru długoterminowego wzrostu gospodarczego;

113. uważa, że wydatki publiczne efektywnie wykorzystywane z myślą o przyszłości (na edukację, szkolenia, infrastrukturę, badania, środowisko itd.) mogą wywierać stabilizujący wpływ na gospodarkę napędzając duży i trwały wzrost gospodarczy; sądzi, że jakościowe, odpowiedzialne wydatki publiczne, w połączeniu z pobudzaniem potencjału przedsiębiorczości i innowacyjności sektora prywatnego, mogą być siłą napędową postępu gospodarczego i społecznego;
114. podkreśla znaczenie stworzenia silniejszego powiązania między paktem stabilności i wzrostu, instrumentami makroekonomicznymi i krajowymi programami reform w ramach strategii Europa 2020 przez przedstawienie ich w spójny sposób, przyczyniając się tym samym również do lepszej porównywalności budżetów krajowych w zakresie wydatków w różnych kategoriach; uważa, że państwa członkowskie powinny postrzegać swoją politykę gospodarczą nie tylko przez pryzmat interesu krajowego, ale także przez pryzmat wspólnego interesu, i powinny odpowiednio opracowywać swoje strategie polityczne; przypomina państwom członkowskim o większej roli ogólnych wytycznych polityki gospodarczej;
115. podkreśla, że jeśli strategia Europa 2020 ma być wiarygodna, należy zagwarantować większą zgodność i komplementarność między krajowymi budżetami 27 państw członkowskich UE i budżetem UE; podkreśla, że budżet UE powinien odgrywać większą rolę jeżeli chodzi o koncentrację zasobów;
116. uważa, że mądrze ukierunkowane inwestycje publiczne mają do odegrania ważną rolę efektu dźwigni w stosunku do inwestycji długoterminowych; proponuje rozszerzenie mandatu EBI w celu ujęcia zdolności emitowania euroobligacji dla inwestowania w główne projekty strukturalne zgodnie z strategicznymi priorytetami UE;
117. podkreśla, że wspólna waluta może istnieć wyłącznie wtedy, gdy państwa członkowskie będą koordynować swoje polityki budżetowe oraz udostępnią do wglądu swoje rejestry innym państwom członkowskim; uznaje, że proces ten wymaga ścisłej współpracy z parlamentami krajowymi;
118. zwraca się do Komisji i Rady, aby z pomocą Eurostatu zwiększyły porównywalność wydatków w budżetach krajowych w celu określenia uzupełniającego i konwergentnego charakteru wdrażanej polityki;
119. uważa, że Unia i państwa członkowskie powinny działać na rzecz wprowadzenia zasad podatkowych, które przestaną sprzyjać zadłużeniu sektora publicznego i prywatnego oraz szybkim zyskom w sektorze prywatnym, i które mogłyby obejmować mechanizmy bonus-malus z uwzględnieniem kryteriów godnej pracy i środowiska;
120. stwierdza, że wychodzenie z kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego oraz z kryzysu zadłużenia publicznego będzie procesem długotrwałym, który musi być dobrze zaplanowany i zapewnić zrównoważony i trwały rozwój; przyznaje, że mogą pojawić się arbitraże między wzrostem, równością i stabilnością finansową i że arbitraże te są zależne od decyzji politycznych; zachęca Komisję Europejską do przedstawienia propozycji dotyczących rozwoju finansowego uwzględniających te cele, mianowicie w ramach strategii UE 2020, a także do wyraźnego sformułowania arbitraży mogących być przedmiotem wyborów politycznych; pragnie w związku z tym, żeby Unia Europejska mogła zorganizować teren debaty i konfrontacji politycznej po zasięgnięciu opinii ogółu

zainteresowanych stron biorących udział w reformie rynków finansowych (banków, inwestorów, oszczędzających, partnerów społecznych); wzywa ponadto Komisję do ich większego zaangażowania w ten proces, w szczególności podczas opracowywania, a następnie wdrażania strategii UE 2020;

121. wzywa Unię do lepszego wyposażenia się w antycykliczne instrumenty zarządzania polityką gospodarczą;
122. uważa, że traktat lizboński zapewnia na tym etapie wszelkie niezbędne instrumenty, aby wprowadzić w życie rzeczywiste zarządzanie gospodarcze w Unii, a także lepszy nadzór nad stanem finansów publicznych państw członkowskich;

Rynek wewnętrzny

123. podkreśla, że w sprawozdaniu Maria Montiego oraz w przyjętym przez Parlament Europejski w dniu 20 maja 2010 r. sprawozdaniu Louisa Grecha wezwano do przyjęcia przekrojowego podejścia do rynku wewnętrznego, zarówno jeżeli chodzi o strategię i jego postrzeganie, co pozwoli na zwiększenie jego skuteczności i przywrócenie zaufania społecznego do tego rynku; podkreśla znaczenie inicjatywy przyjęcia „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku” obejmującej wnioski legislacyjne i nielegislacyjne i mającej na celu wzmocnienie rynku wewnętrznego i dostosowanie go do sytuacji bieżącej, zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku cyfrowego oraz zajęcie się pozostałymi barierami i usunięcie ich;
124. uważa za kluczowe ujęcie w „akcie prawnym w sprawie jednolitego rynku” ambitnej agendy w sprawie ochrony socjalnej i ochrony konsumenta w postaci włączenia klauzuli socjalnej do wszystkich przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, przepisów dotyczących usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, agendy legislacyjnej z myślą o zwiększeniu praw pracowników, ambitnego pakietu legislacyjnego w zakresie ochrony konsumenta, wnoszącego zmiany w codzienne życie obywateli i lepszej koordynacji podatkowej dzięki harmonizacji podstawy opodatkowania przedsiębiorstw;
125. zauważa, że rynek wewnętrzny wymaga wsparcia ze strony wszystkich podmiotów jako kamień węgielny projektu europejskiego i fundament tworzenia trwałego dobrobytu w UE;
126. zaznacza, że rynek wewnętrzny to jedna z głównych sił napędowych wzrostu w Europie; podkreśla, że strategia UE 2020 powinna posłużyć za konkretny program na rzecz wzrostu i zatrudnienia w celu przezwyciężenia kryzysu gospodarczego i umocnienia rynku wewnętrznego;
127. jest zdania, że inicjatywy podejmowane przez pojedyncze państwa nie mogą być skuteczne bez skoordynowanych działań na szczeblu UE i że zasadnicze znaczenie ma przemawianie przez Unię Europejską jednym silnym głosem i wdrażanie wspólnych działań; solidarność, na której opiera się europejski model gospodarki społecznej, oraz koordynacja reakcji krajowych miała kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania przez pojedyncze państwa członkowskie krótkoterminowych środków protekcyjnych; wyraża obawę, że powrót protekcyjizmu gospodarczego na szczeblu krajowym doprowadziłby najprawdopodobniej do fragmentacji rynku wewnętrznego i zmniejszenia konkurencyjności, w związku z czym należy go unikać; jest zaniepokojony faktem, że

obecny kryzys gospodarczy i finansowy może być wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia środków protekcyjnych w różnych państwach członkowskich, podczas gdy spadek koniunktury wymaga zastosowania wspólnych mechanizmów ochronnych;

128. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody ściślejszej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw; inne państwa mogłyby dołączyć do tych wszczętych już inicjatyw na późniejszym etapie;
129. przestrzega przed koncepcją, zgodnie z którą gospodarka europejska może jakoś rozwijać się i wzrastać bez wolnego i sprawiedliwego handlu z jak największą liczbą innych krajów na świecie, w tym z naszym głównym obecnie partnerem handlowym Stanami Zjednoczonymi oraz z gospodarkami wschodzącymi, takimi jak Chiny, Indie i Brazylia; uważa, że Unia Europejska musi liczyć także na własne siły lepiej wykorzystując swój rynek wewnętrzny, tym bardziej, że zasadnicza część jej wzrostu jest związana również z popytem wewnętrznym;
130. podkreśla potrzebę umożliwienia podmiotom gospodarczym nieograniczonego dostępu do rynku wewnętrznego w czasach globalizacji w celu wspierania tworzenia miejsc pracy oraz wprowadzania innowacyjnych rozwiązań w dziedzinie nowych technologii w Europie;
131. wyraża przekonanie, że w celu ustanowienia skutecznie funkcjonującego wewnętrznego rynku Komisja musi wypracować jasny zestaw priorytetów politycznych przez przyjęcie „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku” obejmującego zarówno inicjatywy legislacyjne, jak i nielegislacyjne, mającego na celu budowę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności;
132. uznaje, że w Unii Europejskiej budowanie rynku wewnętrznego bez częściowej harmonizacji podatkowej, zwłaszcza w dziedzinie opodatkowania przedsiębiorstw czy określenia elementów zabezpieczenia socjalnego doprowadziło w pewnym stopniu do powstania nadmiernej konkurencji między państwami członkowskimi próbującymi przyciągnąć podatników z innych państw członkowskich; pomimo to uważa, że jednym z wielkich osiągnięć wewnętrznego rynku było usunięcie przeszkód w swobodnym przemieszczaniu się oraz harmonizacja przepisów, co zwiększyło zrozumienie kultur, integrację, wzrost gospodarczy i solidarność w Europie;
133. zaleca Komisji, by przeprowadziła niezależne badanie w celu zidentyfikowania 20 najważniejszych przyczyn niezadowolenia i frustracji związanych z jednolitym rynkiem, które obywatele napotykają każdego dnia, zwłaszcza w odniesieniu do handlu elektronicznego, transgranicznej opieki medycznej i wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych;
134. wzywa państwa członkowskie do ostatecznego uznania tabeli korelacji dotyczących wdrażania przepisów, tak aby braki legislacyjne były łatwiej dostrzegalne;
135. podkreśla, że sprawnie funkcjonujący rynek zamówień publicznych ma kluczowe znaczenie dla rynku wewnętrznego; jest jednak nadal zaniepokojony tym, że władze

publiczne w dalszym ciągu doświadczają poważnych problemów w osiągnięciu celów swojej polityki z uwagi na skomplikowany zestaw przepisów, jak również w zapewnieniu MŚP dostępu do rynku zamówień publicznych;

136. zachęca Komisję do wystąpienia z wnioskiem wprowadzającym klauzulę o początku stosowania przepisów, która oznaczałaby, że przepisy UE dotyczące rynku wewnętrznego wejdą automatycznie w życie w określonym czasie, jeżeli państwa członkowskie nie dokonają ich transpozycji w terminie;
137. jest zdania, że zagwarantowanie przestrzeni gospodarczej zdrowych i skutecznych regulacji stanowi, po kryzysie o rozmiarze wielkiego krachu, znacząco przyczynia się do konkurencyjności; uważa, że organy europejskie mają do odegrania szczególną rolę w utrzymaniu tego harmonogramu reform, w tym wobec krajowych władz politycznych;
138. jest zdania, że Europa powinna znowu stworzyć warunki sprzyjające inwestycjom i produkcji oraz stać się światowym punktem odniesienia w zakresie innowacji i wzrostu; jest przekonany, że instytucje finansowe, zarówno publiczne, jak i prywatne, muszą dołożyć wszelkich starań, aby zagwarantować, że rynki finansowe będą działać z korzyścią dla realnej gospodarki oraz małych i średnich przedsiębiorstw;
139. zwraca się do Komisji o dokonywanie rocznej oceny dotyczącej zapotrzebowania na inwestycje publiczne i prywatne i sposobu, w jaki jest ono lub ma być zaspokajane;

Podatki

140. uznaje, że dalszy rozwój wewnętrznego rynku Unii Europejskiej wymaga skoordynowanego podejścia zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu UE, tak by czerpać z najlepszych sposobów postępowania w walce z oszustwami podatkowymi oraz unikaniem opodatkowania przy jednoczesnym określaniu odpowiednich zachęt dla podatników, by skłonić ich do właściwego uiszczenia należności podatkowych oraz by skłonić organy podatkowe państw członkowskich do przyjmowania skutecznych środków prewencyjnych wobec wszelkich nadużyć podatkowych;
141. uważa, że ograniczenie oszustw podatkowych przyczyniłoby się do zmniejszenia deficytów publicznych bez podwyższania podatków przy jednoczesnym utrzymaniu wydatków socjalnych na tym samym poziomie; jest zaniepokojony zakłóceniami na wewnętrznym rynku, powstałymi w wyniku różnej skali oszustw podatkowych w państwach członkowskich; zwraca się do Komisji o przedstawienie oceny wpływu, aby ocenić różne problemy wynikające z uchylania się od płacenia podatków i istnienia szarej strefy gospodarki we wszystkich państwach członkowskich;
142. podkreśla fakt, że osiągnięcie równowagi finansów publicznych wymaga nie tylko odpowiedzialnego wydatkowania, ale również odpowiedniego i sprawiedliwego systemu podatkowego, bardziej skutecznego ściągania podatków przez krajowe organy podatkowe oraz bardziej zdecydowanej walki z oszustwami podatkowymi; wzywa Komisję do zaproponowania zestawu środków mających na celu pomoc państwom członkowskim w przywróceniu równowagi finansom publicznym oraz finansowanie inwestycji publicznych dzięki wykorzystaniu innowacyjnych źródeł finansowania;
143. stwierdza, że badaniami przeprowadzonymi przez Marię Montiego, że wzrost dochodów publicznych w powiązaniu z dobrymi wynikami gospodarczymi zazwyczaj prowadziły do

obniżenia podatków; uważa, że opodatkowanie pracy powinno zostać zmniejszone, żeby poprawić europejską konkurencyjność; popiera propozycje Maria Montiego dotyczące utworzenia grupy ds. polityki podatkowej, w skład której weszliby przedstawiciele państw członkowskich, co stanowiłoby poważną zachętę do dialogu między krajami europejskimi; zachęca tę grupę do przedyskutowania w pierwszym rzędzie ram systemu podatkowego, który zająłby się kwestiami środowiskowymi i wspierał wydajność energetyczną; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw, przedstawiony w programie prac Komisji na rok 2011;

144. uznaje, że główną siłą napędową reformy instytucjonalnej i wzrostu gospodarczego w państwach członkowskich jest ich niezależność w wyborze sposobu opodatkowania; za podstawową sprawę uważa ograniczenie opodatkowania pracy, zarówno przez wzgląd na najmniej uprzywilejowanych oraz aby umożliwić klasom średnim godziwe życie i korzystanie z owoców ich pracy;
145. opowiada się za systemem podatkowym umożliwiającym złagodzenie opodatkowania pracy oraz wspieranie i tworzenie zachęt do zwiększania zatrudnienia, innowacji i długofalowych inwestycji;

Spójność regionalna, gospodarcza i społeczna

146. uważa, że politykę spójności należy postrzegać jako jeden z filarów polityki gospodarczej Unii przyczyniający się do unijnej strategii inwestycji długoterminowych,
147. zauważa, że polityka spójności stała się istotnym elementem europejskiego planu naprawy gospodarczej jako polityka publiczna, którą można wykorzystać do walki z kryzysem i stymulacji krótkoterminowego popytu z jednoczesnym dokonywaniem inwestycji w długoterminowy wzrost i konkurencyjność;
148. uważa, że siła polityki spójności w wiązaniu odnowy gospodarczej z długoterminowym wzrostem bierze się z trzech jej podstawowych cech: wyznacza ona strategiczne wytyczne, które są warunkami przekazywania zasobów i są wiążące zarówno dla państw członkowskich, jak i regionów; daje państwom członkowskim i regionom możliwości dostosowania interwencji do specyfiki miejscowej; posiada zdolność pozwalającą na monitorowanie i wspieranie osiągnięcia celów;
149. podkreśla, że niejednakowe skutki kryzysu na terytorium Europy odzwierciedlają różne sytuacje początkowe pod względem konkurencyjności oraz różnice pod względem stopnia wykorzystania środków antykryzysowych zapewnianych przez UE, i że oznacza to różne długoterminowe perspektywy; podkreśla, że skutkiem kryzysu może być osłabienie spójności terytorialnej, jeżeli nie będzie się temu przeciwdziałać w sposób zróżnicowany za pomocą strategii politycznych ukierunkowanych na konkretne problemy; zauważa, że w niektórych z krajów najbardziej odczuwających skutki kryzysu inwestycje w ramach polityki spójności stanowiły główną część wszystkich inwestycji publicznych;
150. jest zdania, że strategia pokryzysowa będzie dużo bardziej skuteczna, jeżeli regiony i miasta będą zaangażowane w jej wdrażanie; wieloszczeblowe sprawowanie rządów zapewnia szerszą przestrzeń realizacji polityki, co umożliwi skuteczniejsze wspieranie naprawy gospodarczej w UE, ponieważ władze regionalne i lokalne w Europie są w

stanie odnieść ogólne europejskie cele strategiczne do własnych charakterystycznych cech terytorialnych, korzystać z dostępnych narzędzi politycznych oraz entuzjazmu wszystkich partnerów – przedsiębiorców, społeczności uniwersyteckiej i społeczeństwa obywatelskiego;

151. zwraca uwagę, że obecnie istnieje wiele narzędzi politycznych na szczeblu władzy lokalnej i regionalnej; zarówno innowacje, które mogą spowodować zwiększenie wydajności, oraz nacisk na kwestie ekologiczne, który może prowadzić do powstania dodatkowego popytu i nowych rynków, wymagają podejścia regionalnego i lokalnego oraz zintegrowanego podejścia do polityki w zakresie inwestycji i wzrostu, opartego na konkretnym miejscu; region, miasto, miejscowość, obszar wiejski mogą być miejscem, w którym mogą spotkać się wszyscy partnerzy i w którym można znaleźć wszystkie elementy potrzebne do rozwiązania danej kwestii;
152. wyraża w związku z tym zaniepokojenie brakiem postępu w przekazywaniu uprawnień społecznościom, gdyż to społeczności lokalne i wiejskie oferują możliwości, jeżeli chodzi o gospodarkę w ogóle, a także zatrudnienie i tworzenie wspólnoty, a wspieranie tych społeczności umożliwia zmniejszenie wykluczenia społecznego przez umocnienie tkanki wspólnoty i zwiększenie w ten sposób jej zdolności do absorpcji;
153. podkreśla, że regiony nadal będą zyskiwać znaczenie jako motory realizacji planu gospodarczego UE, należy także wzmocnić lokalną działalność pożyczkową, co może być stymulowane przez silne banki regionalne; zauważa, że w regulacji sektora usług finansowych należy uwzględnić konieczność pobudzenia przedsiębiorczości i finansowania MŚP oraz że wsparcie finansowe dla MŚP w ramach polityki spójności powinno iść w stronę kapitału podwyższonego ryzyka, co umożliwiłoby większe zaangażowanie sektora bankowego i skuteczniejsze wykorzystanie funduszy strukturalnych;
154. wzywa do dalszej reformy obecnej struktury polityki spójności, żeby umożliwić szybsze i skuteczniejsze wypłacanie funduszy państwom członkowskim, regionom i miastom; podkreśla, że konieczna jest większa elastyczność, a Komisja musi brać to pod uwagę przy opracowywaniu przyszłej polityki spójności;
155. uważa za niezbędne powiązanie długoterminowej strategii inwestycyjnej Unii Europejskiej wspieranej przez politykę spójności z rezultatami, jeżeli chodzi o konkurencyjność, innowacje, tworzenie miejsc pracy, ekologiczny rozwój, poprawę w zakresie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej na szczeblu europejskim, a w szczególności między starymi i nowymi państwami członkowskimi;

EU2020

156. apeluje, by w strategii UE 2020 kierowano się szeroką polityczną koncepcją przyszłości UE jako Unii konkurencyjnej, socjalnej i opierającej się na zasadach trwałego rozwoju, stawiającej ludzi i ochronę środowiska w centrum procesu prowadzenia polityki;
157. jest zdania, że jeżeli cele te mają zostać zrealizowane, należy ściśle skoordynować naszą politykę makroekonomiczną, mającej za priorytet zwiększenie potencjału Unii w zakresie wzrostu i skupionej na modelu zrównoważonego rozwoju uwzględniającym integrację społeczną, bez czego żaden z naszych problemów nie może zostać rozwiązany; uważa, że powinno to być centrum nowej strategii UE 2020;

158. uznaje, że aby zapobiec reakcjom na kryzys euro w postaci długiej stagnacji gospodarczej, Unia powinna równocześnie wdrożyć strategię mającą przyspieszyć trwały wzrost gospodarczy i reformy mające na celu przywrócenie i podniesienie konkurencyjności;
159. odnotowuje pięć głównych celów uzgodnionych przez Radę Europejską, dotyczących poziomu zatrudnienia, badań i rozwoju, emisji gazów cieplarnianych, poziomu edukacji i integracji społecznej; podkreśla, że te główne cele należy sformułować w ramach konsekwentnej i spójnej strategii trwałego rozwoju, łączącej polityczne programy gospodarcze, społeczne i ekologiczne;
160. jest zdania, że edukacja powinna zajmować centralne miejsce w strategii gospodarczej Unii, której celem powinno być podniesienie ogólnej jakości wszystkich poziomów kształcenia i szkolenia w UE, połączenie doskonałości z ideą sprawiedliwości oraz zreformowanie modelu edukacji; uważa, że edukacja powinna stanowić dla Unii dobro wspólne, z uwagi na potrzebę inwestycji we wszystkie aspekty systemu szkolnictwa, w jakość nauczania czy szeroki dostęp do szkolnictwa wyższego; proponuje ustanowienie na skalę europejską stałego, integracyjnego systemu uczenia się przez całe życie, obejmującego upowszechnienie programów Erasmus i Leonardo, stworzonych dla propagowania mobilności przy uczeniu się i kształceniu; uważa, że potrzebne jest pilne zwiększenie poziomu inwestycji w sektor badań i rozwoju, zwłaszcza w kontekście śródkresowej oceny 7. programu ramowego i następnej perspektywy finansowej UE;
161. zauważa, że zmierzenie się z problemem bezrobocia wśród młodych ludzi i popieranie rzeczywistego kojarzenia umiejętności z potrzebami rynkowymi powinny stanowić punkty centralne; jest przekonany, że należy rozwijać partnerstwa publiczno-prywatne w dziedzinie edukacji, a mobilność transgraniczna studentów i naukowców w ramach wymian i staży powinna przyczynić się do zwiększenia międzynarodowej atrakcyjności europejskich placówek szkolnictwa wyższego, natomiast utrzymanie celu, jakim jest przeznaczanie 3% PKB na badania i rozwój, napędzi innowacje przez badania i szkolnictwo wyższe;
162. uważa, że strategia UE 2020 w formie zaproponowanej przez Komisję powinna koncentrować się na zmniejszeniu biurokracji na jednolitym rynku przez ograniczenie obciążeń administracyjnych spoczywających na przedsiębiorstwach o 25% do 2012 r., a także powinna być bardziej nastawiona na skuteczność i wykorzystywać Internet jako podstawę rynku elektronicznego funkcjonującego w całej UE, prowadzącego do tworzenia nowych usług i miejsc pracy;
163. uważa, że w strategii Europa 2020 należy poprawić strukturę zarządzania, by zapewnić realizację jej celu; jest zdania, że aby nowa strategia odniosła sukces, niezbędne jest szersze wykorzystywanie środków wiążących, a nie ciągle stosowanie otwartej metody koordynacji w dziedzinie polityki gospodarczej; nalega, by Rada i Komisja przedstawiły strategię gospodarczą na rzecz odnowy gospodarczej, opierającą się przede wszystkim na instrumentach UE, a nie głównie na inicjatywach międzyrządowych;
164. jest świadomy, że dobre sterowanie czy rząd gospodarczy same w sobie nie wystarczą do zapewnienia Unii Europejskiej strategii inwestycyjnej koniecznej dla zareagowania na kryzys i stawienia czoła światowej konkurencji; jest jednak przekonany, że dziesięć lat istnienia UGW pokazało, w swoim kontekście euro, do jakiego stopnia jest to niezbędne;

165. podkreśla, że strategia UE 2020 powinna obejmować cel dotyczący ograniczenia ubóstwa w UE o połowę, i zauważa, że większość żyjących obecnie w ubóstwie lub zagrożonych ubóstwem Europejczyków to kobiety, zwłaszcza kobiety starsze, imigrantki, samotne matki i opiekunki; uważa ponadto, że należy wprowadzić perspektywę całego okresu życia, gdyż ubóstwo rodziców bezpośrednio rzutuje na życie, rozwój i przyszłość dziecka;
166. apeluje o ambitną długofalową strategię zwalczania ubóstwa mającą na celu zmniejszenie nierówności i wykluczenia społecznego, a w perspektywie długoterminowej – ograniczenie ubóstwa oraz ubóstwa mimo posiadanej pracy; proponuje w związku z tym politykę ramową UE w zakresie systemów minimalnych dochodów, z poszanowaniem pomocniczości, różnych praktyk, układów zbiorowych i prawa krajowego w państwach członkowskich, w zależności od europejskich kryteriów mających odzwierciedlać poziom stopy życiowej każdego państwa członkowskiego; apeluje również o dodatek na dzieci w wyżej określonym celu zmniejszenia ubóstwa, nierówności i wykluczenia społecznego;
167. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zorganizować w swoich parlamentach debatę, zanim przyjmą programy stabilności i wzrostu (UE 2020);

Innowacje

168. mając na uwadze, że przygotowana przez Komisję tablica wyników innowacyjności pokazuje, że Europa wciąż znajduje się znacznie w tyle za Japonią i Stanami Zjednoczonymi pod względem badań i innowacji,
169. uważa, że poza finansowaniem małych i średnich przedsiębiorstw Unia Europejska musi przyjąć aktywne i skoordynowane podejście do finansowania badań i innowacji oraz odgrywać główną rolę w odniesieniu do nowych sektorów zatrudnienia i przyciągania prywatnych inwestycji;
170. stwierdza, że przejście na gospodarkę wydajną pod względem energetycznym, będące sposobem zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego UE, powinno stanowić jeden z priorytetów Komisji Europejskiej i państw członkowskich; uważa, że UE powinna wspierać innowacyjność w zakresie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, podkreślając znaczenie niskoemisyjnych źródeł lokalnych;
171. uważa, że wzajemne połączenia sieci energetycznej mają podstawowe znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego w sektorze energii, a także dla bardziej powszechnego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla znaczenie rozwoju inteligentnych sieci;
172. wskazuje, że MŚP powinny być centralnym elementem rozwoju odnawialnych i energooszczędnych technologii; stwierdza, że podstawowe znaczenie ma stworzenie instrumentów finansowych wspierających efektywność energetyczną i innowacyjność w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych;
173. jest zdania, że inwestowanie w odnowę nieruchomości i transport zbiorowy musi być priorytetem, żeby zmniejszyć koszty i ubóstwo energetyczne i przerwać błędne koło, rozpoczynając pozytywne przemiany;
174. nawołuje do właściwego i stopniowego przejścia na ekologiczną gospodarkę; uważa, że

bezrobocie wynikające z tego przejścia musi zostać uprzedzone przez zwiększenie szkoleń i kompetencji pracowników w obszarze nowych technologii; zauważa, że ubóstwo energetyczne jest poważnym i rosnącym problemem;

175. apeluje do Komisji o opracowanie i zaproponowanie mechanizmu zapewniającego MŚP i innym innowatorom finansowanie służące obniżeniu ryzyka w partnerstwie publiczno-prywatnym z funduszami private equity, w ramach którego środki pochodzące z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz środki publiczne z państw członkowskich, przy wsparciu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego w postaci mechanizmu gwarancji na pokrycie ryzyka, rozdzielanego przez fundusz private equity, umożliwiłyby zwiększenie prywatnych inwestycji w przedsięwzięcia do 80%;
176. popiera powołanie instytucji finansowej mającej na celu finansowanie w całej Unii projektów innowacyjnych, które mają decydujące znaczenie dla przyszłego trwałego wzrostu;
177. nalega, by Komisja podjęła prace mające na celu zmniejszenie przeszkód administracyjnych oraz poprawę warunków w zakresie innowacji, np. przez stworzenie jednolitego patentu UE; zauważa, że przygotowane w dobrej wierze programy mające podnieść konkurencyjność i zapewnić trwałość gospodarki nie spełniają swojej roli, gdyż MŚP, uniwersytety i przedsiębiorstwa międzynarodowe nie są zachęcane do udziału w programach europejskich;
178. zauważa, że polityka fiskalna i monetarna nie zastępuje reformy strukturalnej, która musi skupić się na słabościach podważających gospodarkę europejską: gwałtownie wzrastających długach i deficytach, starzeniu się ludności, prawdopodobieństwie nawrotu inflacji lub procesu deflacji, wysokim prawdopodobieństwem nawrotu inflacji, zagrożeniach dla sektorów gospodarki spowodowanych przez politykę w zakresie zmian klimatu, zwłaszcza z uwagi na niepewność co do nowych celów i norm, niskiej produktywności i braku konkurencyjności; wzywa do osiągnięcia większej wydajności w wykorzystywaniu publicznych pieniędzy na szczeblu europejskim i krajowym; uważa, że przy przyjmowaniu skoordynowanych strategii politycznych i celów należy uwzględnić różnice związane z czasem wystąpienia kryzysu i jego natężeniem oraz różne stanowiska ex ante poszczególnych państw członkowskich w sprawach fiskalnych i monetarnych; jest przekonany, że działania te powinny prowadzić do szybszej faktycznej konwergencji gospodarek krajowych;
179. uważa, że europejska strategia przezwyciężenia kryzysu musi opierać się na solidnej polityce fiskalnej, napędzającej innowacyjność, kształcenie i zatrudnienie siły roboczej – jedyny sposób na zwiększenie produktywności, zatrudnienia i wzrostu w trwały sposób;
180. podkreśla, że zajęcie się kwestiami zmian klimatu, skąpości zasobów i konieczności powstrzymania procesu utraty różnorodności biologicznej to ramowe warunki przyszłego europejskiego wzrostu; zauważa w związku z tym konieczność oddzielenia wzrostu gospodarczego od wykorzystania zasobów, a powiązania go z zieloną innowacyjnością oraz ekologicznie zrównoważonym postępem gospodarczym;
181. z zadowoleniem przyjmuje przyjętą w marcu 2007 r. przez Radę Europejską strategię mającą na celu zwiększenie niezależności energetycznej Unii Europejskiej i określenie konkretnych zobowiązań w zakresie walki z ociepleniem klimatu; uważa, że kryzys dodatkowo podkreślił trafność tej strategii; uważa jednak, że aby została zwieńczona

sukcesem, strategia ta, poza elementami regulującymi rynek wewnętrzny, musi przełożyć się na bardziej ambitne działania Unii;

Zatrudnienie

182. uważa, że jednym z głównych wyzwań dla Unii Europejskiej jest utrzymanie konkurencyjności, zwiększenie wzrostu i walka z wysokim bezrobociem;
183. ponownie stwierdza, że wysokiej jakości zatrudnienie powinno stanowić jeden z głównych priorytetów strategii 2020, a zwrócenie większej uwagi na właściwe funkcjonowanie rynków pracy i na warunki socjalne ma kluczowe znaczenie dla poprawy wskaźników zatrudnienia; w związku z tym wzywa do opracowania nowego programu wspierania godnej pracy, zagwarantowania praw pracowniczych w całej Europie i poprawy warunków pracy;
184. uważa, że w nowej strategii należy położyć większy nacisk na kwestię godnej pracy, w tym na przeciwdziałanie pracy nielegalnej, oraz na zapewnienie osobom obecnie wykluczonym z rynku pracy możliwości uzyskania dostępu do niego;
185. uważa, że nowa strategia powinna wspierać rynki pracy zwiększające zachęty i poprawiające warunki oferowane pracownikom, a równocześnie lepiej zachęcające pracodawców do zatrudniania pracowników i zatrzymywania ich w miejscu pracy;
186. zauważa, że ważne jest, aby zwrócić uwagę na zmniejszającą się konkurencyjność Europy w skali światowej; pamiętając o długoterminowych problemach z zatrudnieniem, ważne jest spojrzenie wykraczające poza kryzys i poszukiwanie w ramach europejskich systemów możliwości dla migracji wiedzy i zapobieżenia europejskiemu „drenażowi mózgow”;
187. uważa, że zdecydowane i stanowcze działanie na rzecz zatrudnienia jest tym bardziej potrzebne, że w Unii istnieje ryzyko ożywienia gospodarczego bez tworzenia trwałych miejsc pracy;
188. nalega, by Unia połączyła działania na rzecz zatrudnienia ze środkami walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, a także ze skutecznym funkcjonowaniem wewnętrznego rynku pracowników w UE, aby uniknąć sytuacji, w której kryzys pogłębi dodatkowo nierówności;
189. nawołuje państwa członkowskie i Komisję do osiągnięcia do 2020 r. poziomu 75% zatrudnienia zarówno mężczyzn, jak i kobiet, przez zmniejszenie rozdrobnienia rynku pracy oraz zwiększenie wysiłków ułatwiających pogodzenie pracy, obowiązków w zakresie opieki nad osobami zależnymi i życia rodzinnego;
190. uważa, że wysiłki na rzecz wspierania tworzenia nowych miejsc pracy muszą skupiać się na zatrudnianiu młodych ludzi, co z kolei wymaga opracowania większej liczby uwzględniających płeć programów mających na celu wyposażenie młodych ludzi w umiejętności potrzebne w gospodarce realnej;
191. podkreśla potrzebę stworzenia sprzyjających integracji i konkurencyjnych rynków pracy umożliwiających pracodawcom większą elastyczność, a jednocześnie gwarantujących zasiłki dla bezrobotnych w połączeniu z aktywnym wsparciem dla ponownego

zatrudnienia w przypadku utraty pracy;

192. uważa, że podczas gdy edukacja powinna pozostać w gestii państw członkowskich, potrzebne są inwestycje UE oraz uznawanie kwalifikacji zawodowych w całej UE we wszystkich aspektach systemu szkolnictwa, w jakości nauczania czy w rozszerzaniu dostępu do szkolnictwa wyższego; proponuje ustanowienie na skalę europejską stałego i integracyjnego systemu wytycznych do uczenia się przez całe życie, w ramach którego unijne programy Erasmus i Leonardo, stworzone dla propagowania mobilności przy uczeniu się i kształceniu, staną się powszechniej dostępne;
193. przypomina, że zatrudnienie stanowi jeden z głównych elementów gospodarki, ponieważ przyczynia się do wytwarzania siły nabywczej; uważa, że Unia Europejska powinna dążyć do realizacji celu, jakim jest pełne zatrudnienie wysokiej jakości, i że zrównoważone funkcjonowanie rynku wewnętrznego jest uwarunkowane rynkiem pracy, oferującym godne i sprzyjające innowacji zatrudnienie;
194. wzywa państwa członkowskie, aby za pomocą środków politycznych związanych z rynkiem pracy zajęły się zarówno cyklicznym, jak i długoterminowym aspektem bezrobocia;
195. uważa, że Europa potrzebuje nieprzerwanego wzrostu, aby utrzymać swój system socjalny, który przyczynia się do konkurencyjności europejskiej społecznej gospodarki rynkowej;
196. stwierdza, że ważne jest ułatwianie mobilności, która także ułatwia przedsiębiorstwom wyszukiwanie potrzebnych pracowników, a także pozwala jednolitemu rynkowi lepiej funkcjonować również w okresie kryzysu; zauważa, że mobilności pracowników musi towarzyszyć poprawa warunków pracy;

Tworzenie miejsc pracy przez wspieranie MŚP

197. zauważa, że małe i średnie przedsiębiorstwa oraz przedsiębiorcy odgrywają ważną rolę w gospodarce wszystkich krajów oraz w kluczowym wymiarze generują zatrudnienie i dochody, a także stymulują innowacyjność i wzrost; uważa, że MŚP mają zasadnicze znaczenie dla przyszłego rozwoju, wzrostu i dobrobytu w UE oraz że dzięki przyznaniu MŚP priorytetowej pozycji można zwiększyć konkurencyjność UE na świecie;
198. jest przekonany, że czas spojrzeć w przyszłość i wyciągnąć wnioski z przeszłości, a jednocześnie przeprowadzić z biegiem czasu zmiany strukturalne, które zwiększą konkurencyjność naszych MŚP i ich gotowość do sprostania dodatkowym naciskom wynikającym z globalnego otoczenia i ze zdolności naszych konkurentów do wchodzenia na coraz bardziej innowacyjne rynki, a działania te potencjalnie zagwarantują zatrudnienie wielu najbardziej bezbronnych członkom siły roboczej i ich rodzinom;
199. uznaje, że obowiązująca w UE definicja MŚP musi zostać ponownie przeanalizowana, a kryteria dotyczące liczby pracowników muszą zostać obniżone, aby umożliwić stosowanie bardziej ukierunkowanych strategii politycznych dotyczących MŚP;
200. zdaje sobie sprawę, że ambicja prowadzenia przemysłu i MŚP w kierunku innowacji nie zostanie zrealizowana wyłącznie dzięki ogólnemu zwiększeniu dostępu do kapitału, ale że należałoby również dążyć do zróżnicowania źródeł finansowania;

201. uważa, że w kontekście naprawy należy zwrócić szczególną uwagę na wpływ MŚP na wydajność i tworzenie nowych aktywów, a zatem należy wdrożyć mechanizmy zapobiegające opuszczeniu rynku przez MŚP, wzrostowi bezrobocia i przedłużającemu się osłabieniu gospodarczemu; jest zdania, że należy również zagwarantować wydajny rozdział środków z Europejskiego Funduszu Społecznego;
202. uważa, że MŚP należy postrzegać jako siłę napędową mniejszych inwestycji finansowanych z funduszy spójności; jest przekonany, że w tym kontekście zasadnicze znaczenie ma przydzielanie środków uczelniom wyższym oraz promowanie partnerstwa z MŚP;
203. zdaje sobie sprawę, że rynek wewnętrzny UE umożliwi stworzenie sprzyjającego otoczenia biznesowego w całej Unii, przynosząc jednocześnie korzyści konsumentom; jest świadom, że mimo to przed MŚP stoi wiele wyzwań związanych z funkcjonowaniem na rynku wewnętrznym, a często działają one poniżej swojego poziomu efektywności oraz że MŚP muszą być wspierane zwłaszcza na poziomie mikro, aby mogły funkcjonować na rynku wewnętrznym, a także, że ich dostęp do informacji dotyczących możliwości musi zostać zwiększony do poziomu, na którym możliwe będzie tworzenie transeuropejskich platform – dopiero wtedy MŚP będą mogły analizować możliwości biznesowe, znajdować powiązania, a w końcu znajdować środki umożliwiające uzyskanie dostępu do rynków w całej Unii;
204. uważa, że utrzymywanie aktywności i produktywności obywateli po ich przejściu na emeryturę leży m.in. w gospodarczym interesie Europy, a utracie ich specjalistycznej wiedzy można zapobiec przez zachęcanie starszych obywateli do zachowania aktywności dzięki mniej sformalizowanym strukturalnym i sieciom opierającym się na ich obywatelskim zaangażowaniu oraz przez tworzenie powiązań między nimi a podmiotami gospodarczymi i środowiskami akademickimi; jest przekonany, że MŚP mogą zyskać najwięcej dzięki tego typu sieciom nieformalnym i struktur konsultacyjnych, ponieważ większość MŚP nie stać na skorzystanie z takich usług świadczonych przez firmy konsultingowe działające na rynkach; przypomina, że wiedza, jaką posiadają starsi obywatele, musi zostać rozpowszechniona z korzyścią dla wszystkich przez stworzenie sieci na szczeblu Unii Europejskiej;
205. zwraca się do Unii Europejskiej o wspieranie swoich MŚP, siły napędowej w tworzeniu miejsc pracy przez ułatwienie im dostępu do kredytów, a zwłaszcza wspieranie systemów gwarancyjnych i tworzenia nowych znormalizowanych produktów, które umożliwiłyby skupienie pożyczek i funduszy własnych dla tych przedsiębiorstw; wzywa Unię do utworzenia funduszu gwarancyjnego UE dla MŚP; ponadto wzywa do przeprowadzenia oceny istniejących systemów finansowania, w szczególności programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, oraz do zaangażowania się w tworzenie wspieranych przez UE pożyczek dostępnych dla przedsiębiorstw we wszystkich państwach członkowskich, a także do rozwijania usług dla MŚP i platform dialogu społecznego;
206. wzywa Unię do dążenia do osiągnięcia bardziej zrównoważonego sposobu finansowania MŚP; stwierdza, że poziom finansowania MŚP za pomocą rynków kapitałowych musi zostać podwyższony; jest zdania, że poziom finansowania MŚP za pośrednictwem rynków kapitałowych i kapitału podwyższonego ryzyka oraz przy pomocy „aniołów biznesu” i przez partnerstwa publiczno-prywatne musi być podwyższony i stymulowany; wzywa Komisję i państwa członkowskie do znacznego ograniczenia biurokracji

związanej z zamówieniami publicznymi w odniesieniu do MŚP, a także do zmniejszenia biurokracji w ogóle, co ma podstawowe znaczenie dla dobrej kondycji MŚP;

207. zachęca do tworzenia wyspecjalizowanych, przeznaczonych wyłącznie dla MŚP rynków giełdowych, do których dostęp nie będzie utrudniony, aby ułatwić proces gromadzenia kapitału; uważa, że MŚP powinny w większym stopniu skoncentrować się na kapitale i dlatego proponuje zlikwidowanie negatywnych bodźców podatkowych dla obu stron rynku, tj. dla inwestorów i dla rynku;
208. wzywa państwa członkowskie do rozważenia podjęcia wysiłków na rzecz koordynacji przepisów podatkowych dotyczących MŚP; jest przekonany, że ukończenie tworzenia rynku wewnętrznego w celu zapewnienia transgranicznego finansowania i możliwości biznesowych dla MŚP ma podstawowe znaczenie dla przyspieszenia procesu wychodzenia UE z kryzysu;
209. podkreśla, że ścisły związek między przemysłem a innowacją, a w rezultacie z kształceniem, jest bardzo pożądanym; innowatorzy muszą być forpocztą inwestycji na szczeblu europejskim i krajowym. podkreśla, że nowo powstające innowacyjne MŚP z definicji mają wysoki profil ryzyka, bądź bankructwa, konieczne jest całkowite przededefiniowanie ich działalności finansowej i działalności będącej następstwem tej ostatniej; podkreśla, że ponieważ przedsiębiorstwa te znajdują się w najtrudniejszej pozycji jeżeli chodzi o uzyskanie środków finansowych za pośrednictwem systemu bankowego, należy stworzyć systemy gwarancji kredytowych specjalnie dla tego segmentu gospodarki;
210. proponuje, aby Komisja opracowała projekt „Jedno MŚP – jedno stanowisko pracy” (ang. One SME – One Job), tworząc nowy instrument finansowy na szczeblu UE, aby zachęcać MŚP do prowadzenia działalności w Unii; uważa, że należy osiągnąć bardziej zrównoważony sposób finansowania MŚP;
211. wzywa do wprowadzenia zmian w dokumencie określającym program Small Business Act, w tym do wprowadzenia wiążących przepisów obowiązujących wszystkie państwa członkowskie, a także do stworzenia nowego społecznego programu New Social Small Business Act, który byłby niezbędnym wzmocnieniem dla europejskiej społecznej gospodarki rynkowej po ustąpieniu kryzysu;
212. zaleca utworzenie pojedynczego punktu kontaktowego; takie pojedyncze punkty kontaktowe pomagają MŚP we wszystkich kwestiach administracyjnych; uważa, że ogromne znaczenie ma zmniejszenie obciążenia administracyjnego dla MŚP, jak również wprowadzenie aspektu społecznego w europejskim prawodawstwie dotyczącym MŚP; uważa, że Europa musi stać się najbardziej przyjaznym dla MŚP regionem na świecie;

Rozwój

213. zauważa, że chociaż wydaje się, iż niektóre kraje wschodzące i rozwijające się uniknęły najgorszych skutków kryzysu, to 40% krajów rozwijających się jest poważnie narażonych na konsekwencje kryzysu finansowego, wskutek czego ok. 90 mln ludzi popadnie w ubóstwo;
214. apeluje o potwierdzenie zobowiązania do przeznaczenia 0,7% DNB państw członkowskich na pomoc rozwojową oraz o zbadanie dodatkowych innowacyjnych źródeł

finansowania, aby pokryć lukę w finansowaniu spowodowaną przez kurczące się gospodarki w krajach rozwijających się;

215. wzywa europejskie przedsiębiorstwa, a w szczególności przedsiębiorstwa wielonarodowe, do zagwarantowania odpowiedzialności społecznej ich podwykonawców w łańcuchu produkcyjnym;

Globalny ład

216. dostrzega słabości i kłopoty spowodowane przez brak prawnie wiążących kompetencji oraz wzajemną izolację światowych instytucji finansowych i gospodarczych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy mające na celu wzmocnienie w drodze reformy skuteczności, zasięgu globalnego i odpowiedzialności MFW i innych instytucji ONZ, żeby upoważnić je do występowania w charakterze platformy przekrojowej dla inicjatyw dotyczących koordynacji w sektorze gospodarczym i finansowym oraz w razie potrzeby jako organu, w którym ustanawia się wiążące prawnie zasady w formie umów międzynarodowych;
217. jest zdania, że do światowych wyzwań stojących przed UE należy podkreślanie jej siły gospodarczej na arenie światowej przez mówienie jednym głosem; uważa, że jednym z kluczowych przedsięwzięć w polityce zagranicznej UE musi być dążenie do przekształcenia ONZ i instytucji powiązanych w światowe instytucje mające rzeczywisty polityczny wpływ na zagadnienia o znaczeniu międzynarodowym, np. zmiany klimatu, nadzór i regulację sfery finansów, ograniczanie ubóstwa i realizację milenijnych celów rozwoju;
218. nawołuje Radę Europejską do zwołania szczytu G20 poświęconego wyłącznie koniecznej reformie zarządzania globalnego;
219. zdecydowanie potępia rolę, jaką odgrywają tzw. raje podatkowe, które zachęcają do praktyki uchylania się od podatków, oszustw podatkowych i odpływu kapitału, a także do czerpania z nich zysków; nawołuje zatem państwa członkowskie, by uznały za priorytet walkę ze zjawiskiem rajów podatkowych, uchylania się od podatków i nielegalnego odpływu kapitału; zachęca Unię Europejską do nasilenia działań i przyjęcia konkretnych i natychmiastowych środków – takich jak sankcje – przeciwko rajom podatkowym, uchylaniu się od podatków i nielegalnemu odpływowi kapitału; zwraca się do Rady o zainicjowanie w ramach Narodów Zjednoczonych i innych organizacji międzynarodowych, w których zasiada Unia Europejska i jej państwa członkowskie, planu zmierzającego do zamknięcia rajów podatkowych;
220. zaleca, aby jednocześnie z usprawnianiem zarządzania i funkcjonowania Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego (BCBS) podejmowano wysiłki na rzecz zaostrożania międzynarodowych ustaleń dotyczących zarządzania w innych segmentach rynku; proponuje, aby reguły BCBS weszły w życie pod postacią traktatów międzynarodowych;
221. przyjmuje do wiadomości postępy dokonane w dziedzinie zarządzania podatkami przez OECD i w obrębie G20, ale nawołuje do pilnego i zdecydowanego wzmocnienia prawnych i gospodarczych konsekwencji czarnej listy systemów prawnych, które nie współpracują z OECD; występuje o konkretne i szybkie działania na rzecz automatycznej, wielostronnej wymiany informacji jako światowej normy w celu zwiększenia przejrzystości podatkowej oraz walki z nadużyciami i unikaniem zobowiązań

podatkowych;

222. proponuje, żeby Unia Europejska w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego stała się bezpośrednim sygnatariuszem konwencji MOP oraz żeby Unia Europejska podpisała ogół konwencji przyjętych dotychczas przez MOP;

Konkluzja

223. uznaje, że konieczna jest większa obecność Europy; uważa, że istnieje nagląca potrzeba politycznego i intelektualnego przywództwa w celu skierowania projektu europejskiego z powrotem na właściwą drogę; jest zdania, że Komisja musi w pełni wykorzystywać swoje prawo inicjatywy w obszarze podzielonych kompetencji, zwłaszcza w dziedzinie polityki energetycznej, aby UE stała się silniejsza wobec przyszłych wyzwań; jest przekonany, że przyjazny z punktu widzenia ekologicznego i społecznego projekt urzeczywistnienia jednolitego rynku, stanowiącego podstawę Unii, musi zostać ukończony; wzywa do usprawnienia mechanizmów zarządzania gospodarczego w Unii, zwłaszcza z perspektywy większej odpowiedzialności, lepszego zarządzania kryzysowego i większej koordynacji polityki gospodarczej; utrzymuje, że agenda reformy finansowej i nadzorczej musi postępować szybko i dotyczyć nie tylko wad zauważonych w trakcie kryzysu, lecz także konieczności określenia założeń systemu finansowego wspierającego gospodarkę realną, sprzyjającego stabilności finansowej i stymulującego wzrost gospodarczy, inwestycje długoterminowe, tworzenie miejsc pracy, spójność społeczną oraz walkę z ubóstwem; za konieczną uważa zmianę założeń systemu podatkowego, aby zniechęcał do nadmiernego stosowania zabiegu dźwigni finansowej i popierał sprawiedliwość społeczną, ducha przedsiębiorczości oraz innowacje; wzywa do ożywienia zrównoważonej społecznej gospodarki rynkowej i związanych z nią wartości;
224. zobowiązuje się do realizacji, w ramach Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego i w ścisłej współpracy z parlamentami państwa członkowskich UE, celów wyznaczonych w zakresie jej mandatu z myślą o przyjęciu wspólnych zaleceń;

o

o o

225. upoważnia swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Eurogrupy, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz partnerom społecznym.